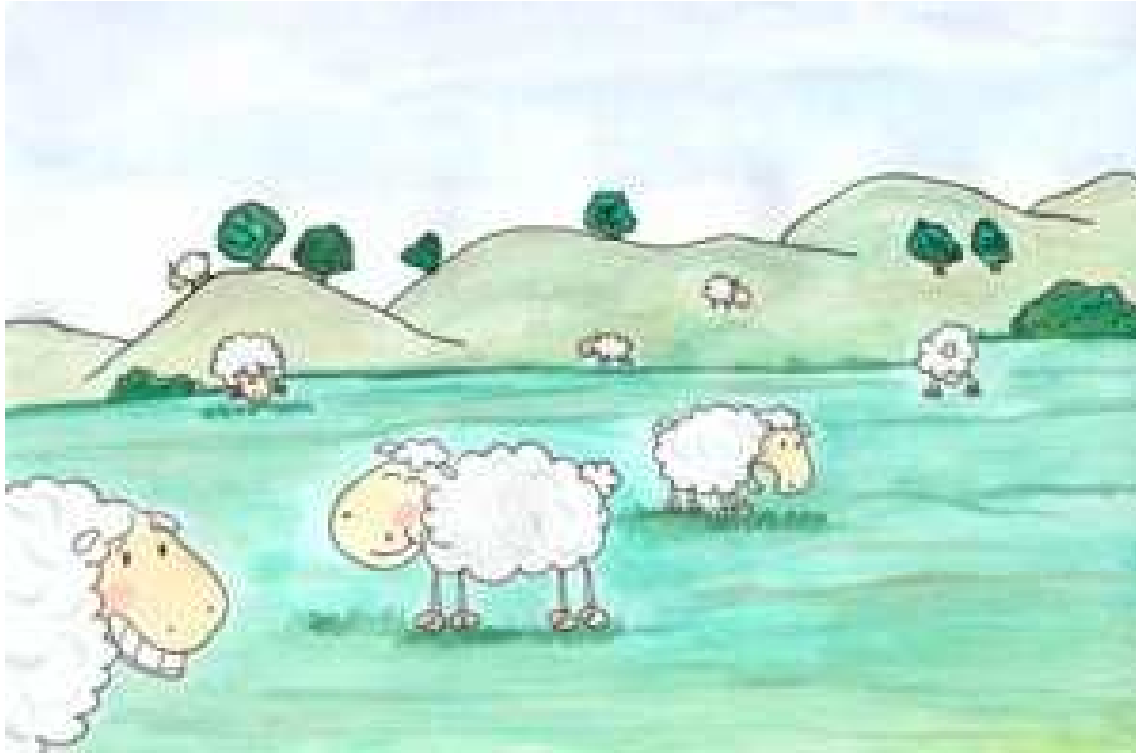

כוכבית

הכבשה החכמה

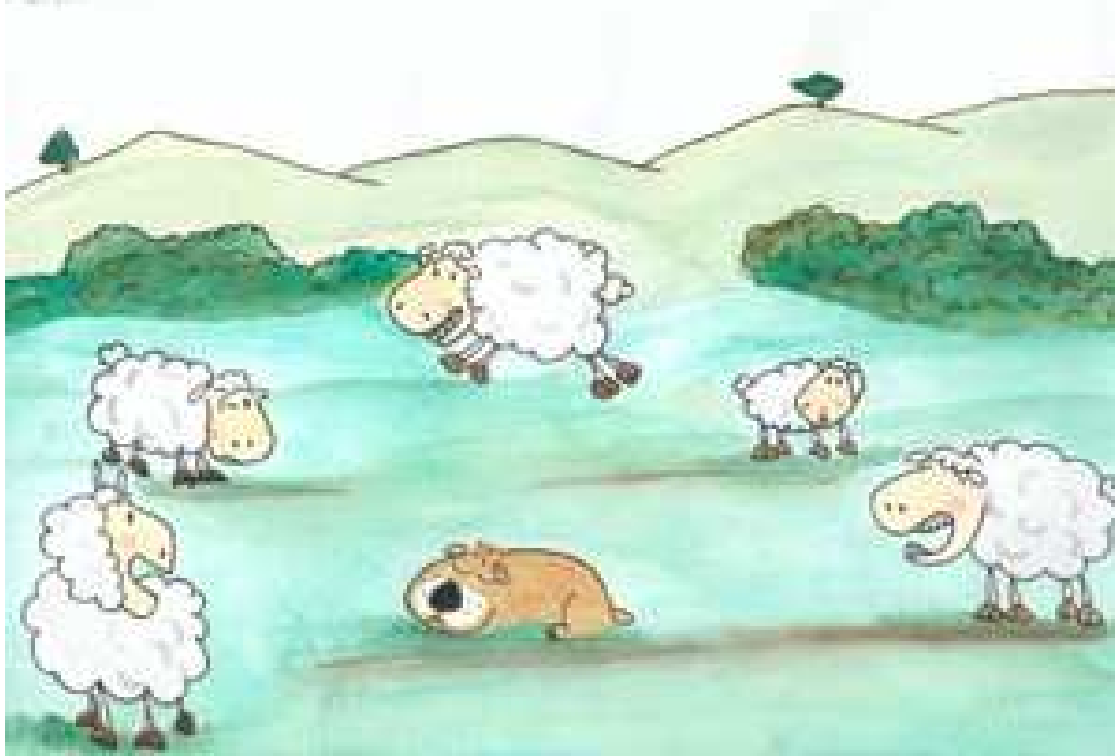
סיפור דלפין עאבוריט
ציורים אדוורד סילגוארו

**הייתה פעם להקת כבשים שחיו
בהרים. הם היו חיות שקטות,
בעלות צמר רך והם בילו את היום
שלהם באחו, שם רעו בעשב ריחני
ומתוק, ומדי פעם נחו כדי לעכל
אותו היטב.**

בשכנותם, בבקתה הררית קטנה,
גרה רועה זקנה. היא סרגה ללא
הפסקה והכבשים נתנו לה ברצון את
הצמר הרך שלהם, כאשר בחום הקיץ
לא היה להם כבר צורך בו. הזקנה
עשתה ממנו סודרים, גרביים, וכובעים
לילדיה ולנכדיה שחיו בעמק.

יחד עם הכבשים והרועה חי גם כלב שהשיים קראו לו קוקו, ושהיה חרש לחלוטין. הוא היה שקט מאוד ונהג בסבלנות עם הצעירים. המשחק האהוב על השיים היה "קפוץ-כלב", בו הקטנים קפצו מעל הכלב אחד אחרי השני, בזמן שהוא נמנם על הדשא. זה שהתקרב אליו יותר מדי והעיר אותו, הפסיד. אזי המשחק נפסק, וקוקו היה מוציא אנחה כבדה, שם את ראשו על כפותיו ונרדם שוב. והשיים המשיכו מיד במשחק שלהם!

כל העולם הקטן הזה חי בשקט
גמור ובאושר עד היום בו הגיע
לאזור זאב זקן ורשע.

**הזאב היה למעשה זקן מאוד ונאמר
עליו כי הוא כמעט עיוור ולא היה לו
כבר חוש ריח. אבל את הכבשים
באחו יכול היה לראות אפילו זאב
כמעט עיוור.**

**תחשבו! כמו כתמים לבנים
שבאחו הירוק.**

**והזאב הזקן נהג בעורמה. הוא
נחבא אחרי סלע גדול, בדרכים
שונות פיתה שה שהתרחק קצת
מיתר הצאן וכשזה התקרב.. התנפל
עליו וטרף אותו.**

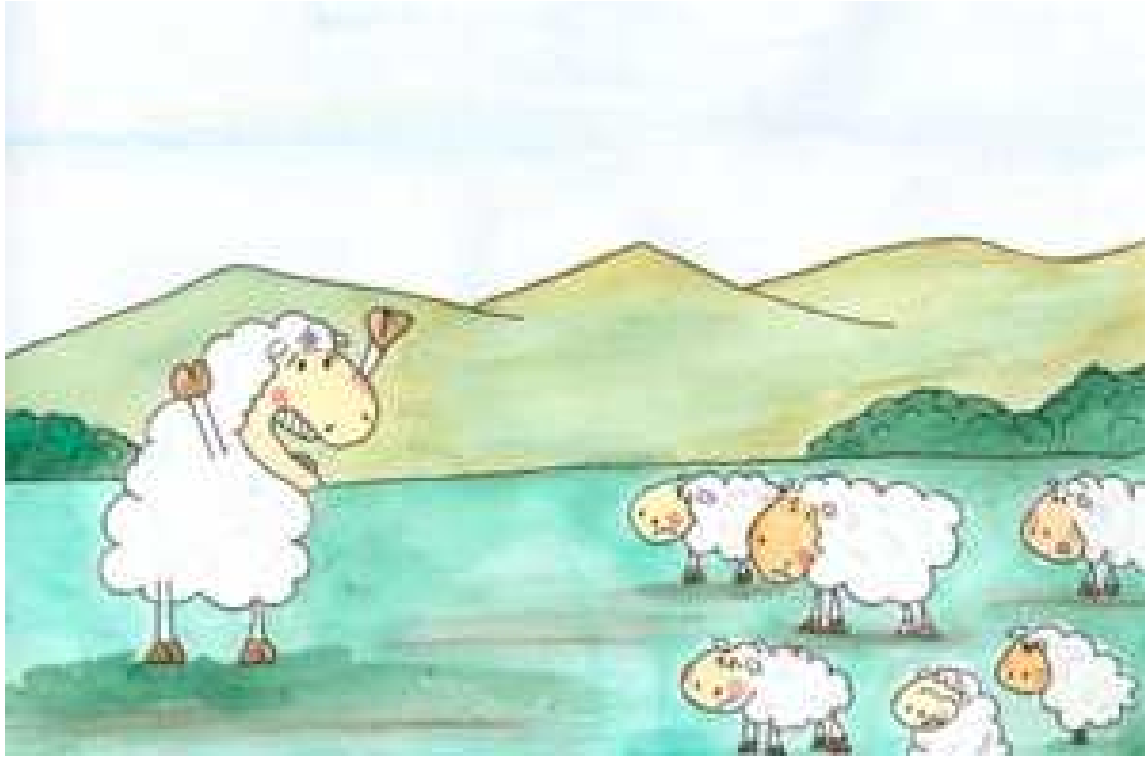
מהר מאוד פחד השתרר באחו
שבהרים. הכבשים ראו שמספרם
קטן. הגדולים הזהירו את הקטנים
וניסו לשמור עליהם, אבל קשה היה
להשגיח ללא חרף. הצעירים הם כל
כך סקרנים! והזאב ידע זאת היטב.
איך אפשר לא להתפתות לשיח
צעיר שעליו הרכים מתנועעים ברוח.
או כך לפחות חשבו, עד שגילו שזה
הזאב ולא רוח שמניע את העלים.

**הרועה הזקנה וקוקו הכלב לא
יכלו להגן את הצאן. לזקנה לא
היה מספיק כוח לכך, והכלב, עם
כל הרצון הטוב שלו, לא שמע
את הזאב ולא את הכבשים
הפועים במצוקה.**

**הייתה כבשה אחת, שקראו לה
כוכבית בגלל כתם דמוי כוכב על
מצחה. היא הבינה שהצאן חייב
להתגונן לבדו בפני הזאב, וזאת
מהר מאוד, כי אחרת לא יישאר
מהם אף אחד.**

היא אספה את הלהקה
להתייעצות מיוחדת כדי שביחד
ימצאו פתרון. אבל חבריה רק פעו
ביאוש ולא גילו כל יוזמה או רעיון
איך לנצח את האויב. כוכבית
הודתה שגם לה אין רעיון כזה.

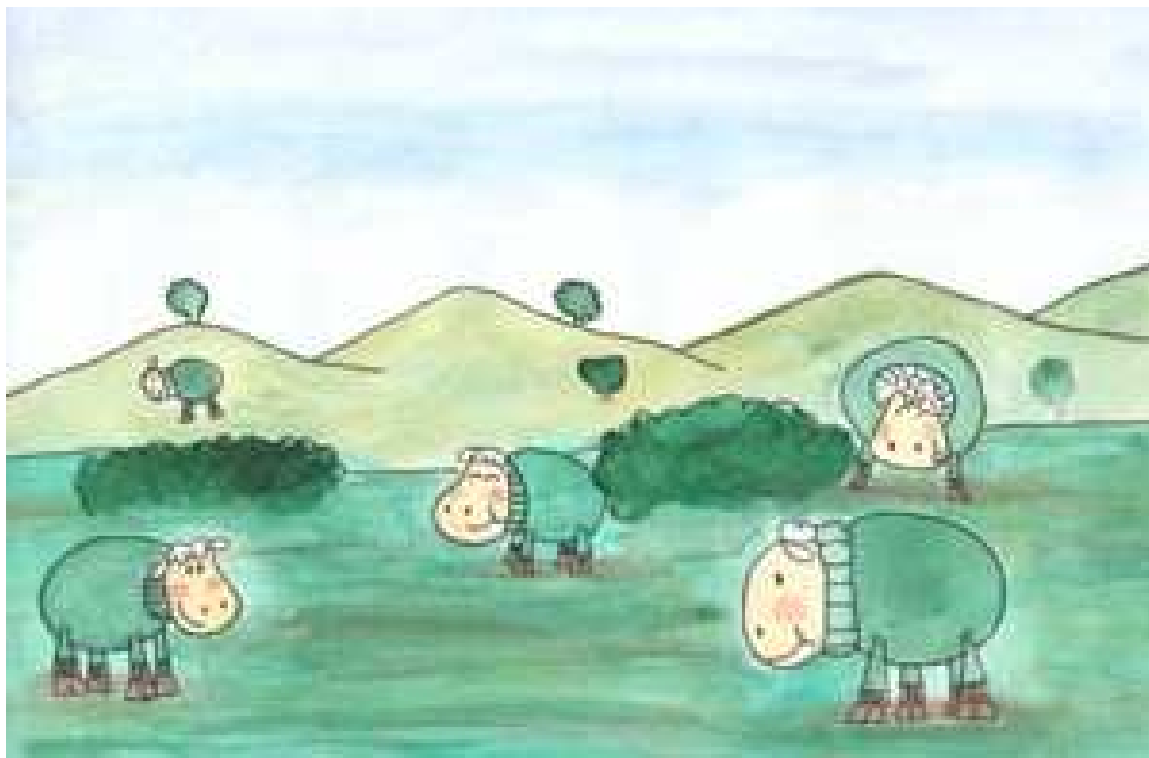
היא הסתובבה מיואשת באחו בין
הכבשים האחרים, מדי פעם נגסה
בעשב, עד שפעם שמע זעקה
קטנה לרגליה "הי! לא כאן" מחה
זחל ירוק "הביטי לאן את דורכת.
כמעט מחצת אותי אילו לא זזתי
הצדה מהעשב שרצית לאכול.
שימי קצת לב!"
כוכבית נעצרה והביטה על היצור
הקטן והמרוגז.
"הו, סליחה, לא ראיתי אותך!"

ובזמן שהזחל התרחק תוך גידופים
ונזיפות, לכוכבית בא רעיון במוחה
הקטן.

**היא הלכה אל הרועה הזקנה
והסבירה לה את התוכנית שלה.
הזקנה הקשיבה בהערצה לכבשה
החכמה וכשזו הפסיקה לדבר,
התחילה מיד בעבודה. כל
הכבשים הורידו את הצמר שלהם
ונתנו אותו לרועה וזו עבדה ימים
ולילות, רחצה את הצמר, צבעה
אותו וסרגה..**

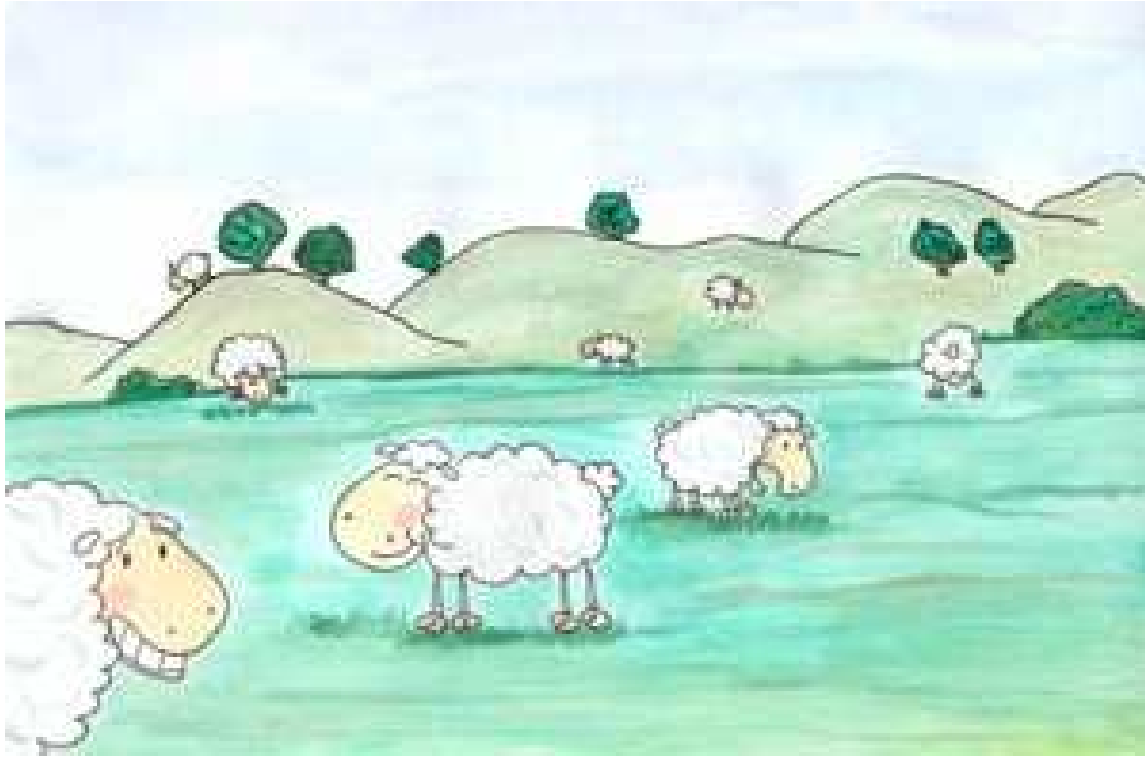
**..סודר ירוק לכל אחד
מהכבשים שבלהקה.**

**כל אחד מהם לבש את הסודר,
שהיה ירוק כמו העשבים
שבאחו, וכך נבלע בתוך הנוף.**

הם נעשו בלתי נראים לזאב
הזקן, בעל ראייה ירודה, והרשע
הלך ימים שלמים בהרים בלי
למצוא קורבן. הוא שמע את
פעירת הכבשים אבל לא ראה
אותם. כאילו הפכו לרוחות
רפאים.

הזאב חשב שהוא השתגע. הוא
ברח מהאחו שבהר ולא ראו אותו
יותר.
והכבשים יכלו שוב לרעות בשלום.